

ŠKOLA

DOBRA A ZLA

VZHŮRU ZA SLÁVOU

SOMAN CHAINANI

COO
BOO

Škola dobra a zla Vzhůru za slávou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Soman Chainani

Škola dobra a zla - Vzhůru za slávou – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Přeložila Magdaléna Stárková

Text copyright © 2017 by Soman Chainani

Illustration copyright © 2017 by Iacopo Bruno

Illustration on page 159 by Michael Blank

Published by arrangement with HarperCollins *Children's* Books,
a division of HarperCollins Publishers

Translation © Magdaléna Stárková, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7661-811-4

ISBN e-knihy 978-80-7661-XXX-X (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

COO
BOO

SOMAN CHAINANI

Ilustroval
IACOPO BRUNO

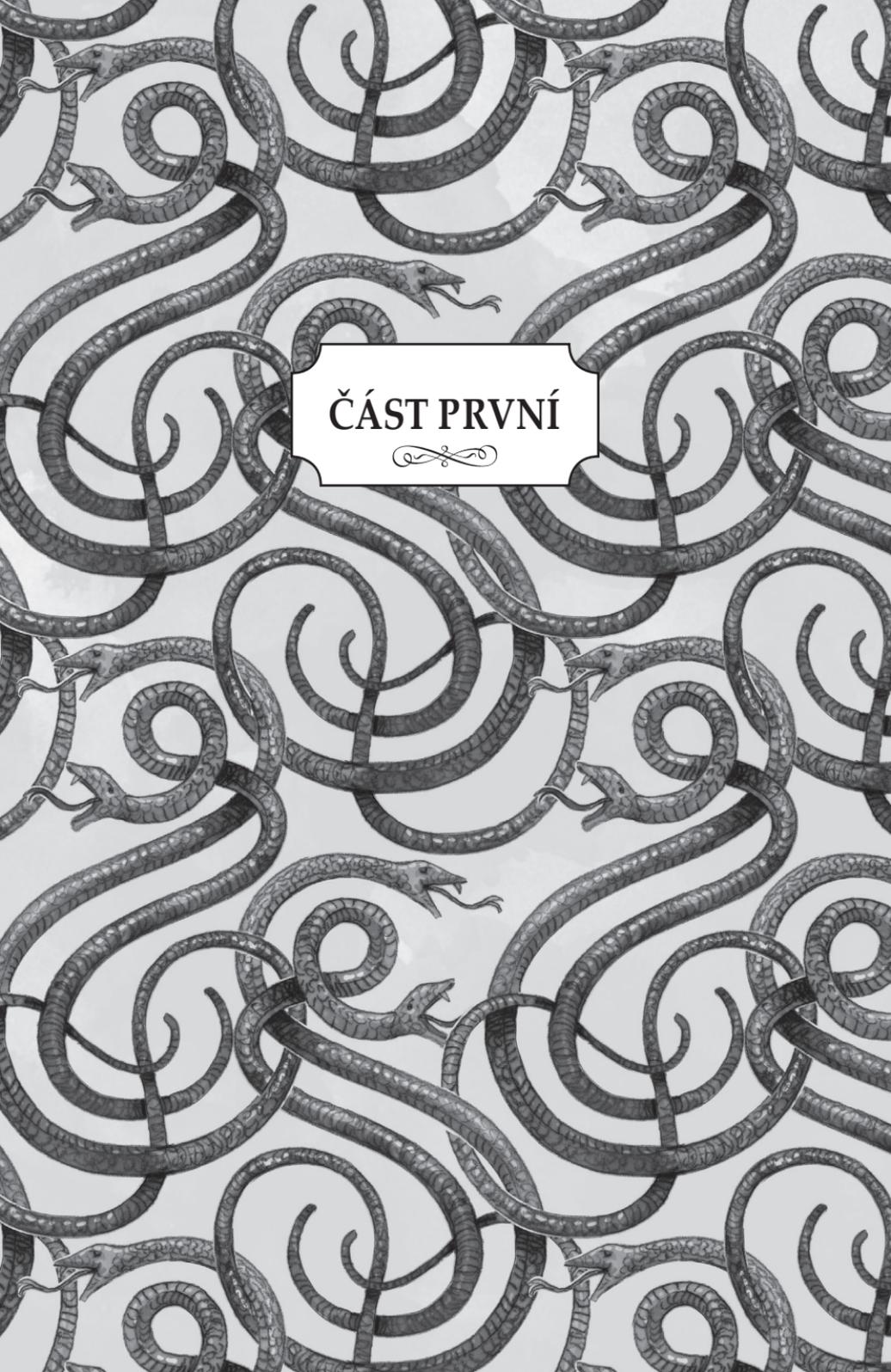
COO
BOO

Pro Ally a Brendana

STOJÍ SI DVĚ VĚŽE KDESI
TAM, KDE NEJHLUBŠÍ JSOU LESY.
JEDNA SLOUŽÍ TEMNÉ SÍLE,
DRUHÁ DUŠI UŠLECHTILÉ.
JEDNOU TAM A NIKDY VEN,
POHÁDKA JE TVÝM OSUDEM.

ČÁST PRVNÍ

Skoro královna

Když strávíte většinu života plánováním navěky s holou, přijde vám trochu podivné najednou chystat svatbu s klukem.

A navíc s takovým, který se Agátě celé měsíce vyhýbal.

Celé noci nemohla usnout a v břiše jí začal probublávat strach. Hlavou se jí honilo tisíc věcí, které je do jejich velkého dne třeba zařídit, ale spát jí nedalo ještě něco jiného: vzpomínka na kluka, kterého si zanedlouho měla brát. Obraz, na který nechtěla ani pomyslet...

Uslzený princ Tedros přehozený přes něčí rameno. Tedros křičící jako divoké zvíře – tak bolestně a hlasitě, že Agáta občas neslyšela nic jiného...

Převalila se na druhý bok a schovala hlavu pod polštář.

Od korunovace uplynulo šest měsíců. Celého půl roku se Agáta pořádně nevy-spala.

Cítila, jak se v nohou postele převaluje Kmotříčka – ani ona nemohla najít klid, když se sama Agáta celou noc nervózně vrtěla. Agátě jí bylo líto, a tak si povzdychla a soustředila se na vlastní dech. Pomalu, pomaličku se její mysl tišila. Když dělala něco pro druhé, šlo jí to vždycky lépe, i když šlo jen o to usnout kvůli klidu nevzhledné, olysalé kočky. Jen kdyby tak mohla pomoci svému princovi, pomyslela si. Spolu přece vždycky všechno zvládli.

Cvak.

Málem se jí zastavilo srdce.

Dveře.

Pozorně se zaposlouchala do spokojeného pochrupování Kmotříčky a zvuku otevírající se petlice.

Agáta předstírala spánek a rukou hmatala po noži na nočním stolku.

Měla ho tam od té doby, co přijeli na Kamelot. Jinak to ani nešlo – Tedros tu měl nepřátele daleko dřív, než se vrátil převzít korunu. I když většina z nich seděla ve vězení, po okolí se potloukali nepřátelští vyzvědači, kteří dělali vše pro to, aby nenáviděného krále a budoucí královnu odstranili.

A teď se dveře do komnaty pomalu otevíraly...

Na chodbu v tak pozdní hodinu už nikdo nesměl. Dokonce ani do jejího křídla.

Jen měsíc nahlížel mezírkou ve dveřích do pokoje a opřel se paprsky o Agátina záda. Zrychleně dýchala, když zaslechla šourání kroků po mramorové podlaze. Na krk jí padl stín a pomalu se plížil až na prostěradlo.

Agáta sevřela pevněji rukojeť nože.

Něčí váha pomalu dopadla na matraci.

Počkej, napomenula se v duchu.

Postava se přisouvala blíž.

Počkej.

Už slyšela, jak dýchá.

Počkej.

Vetřelec natáhl ruku...

Ted!

Agáta se s prudkým nádechem otočila a bodla nožem do míst, kde tušila vetřelcův krk. Nezaný návštvník byl ale rychlejší a přitiskl jí zápěstí k posteli dřív, než mu stačila ublížit.

Agáta vyděšeně lapala po dechu, když se mu podívala rovnou do očí.

Ve tmě z nich byla vidět jen bělma, ale když se návštvník přitiskl blíží, ucítla závan sladké, horké kůže a strach jí okamžitě opustil. Nakonec mu dovolila, aby jí sebral zbraň a lehl si vedle ní. Seběhlo se to tak rychle a tiše, že se spící Kmotřička ani nezavrtěla.

Čekala, že něco řekne, že si jí k sobě přitáhne nebo jí prozradí, proč se jí vyhýbá, ale Tedros se jen stočil do klubíčka a zakňučel jako unavený pes.

Agáta ho pohladila po hedvábných vlasech, špičkami prstů mu utřela pot ze spánků a nechala ho vzlykat do své noční košile.

Ještě nikdy ho neviděla plakat. Přinejmenším ne tak vyděšeně a poraženecky.

Když ho vzala do náručí, pomalu se uvolnil, oddal se jejímu dotyku a lehounce se usmál.

Potom ale zase zvažněl.

Někdo je sledoval.

U dveří se tyčila vyčouhlá ženská postava v turbanu se zatátými zuby. Než se Agáta nadála, byl Tedros zase ten tam.

Střípky srpnového slunce pronikaly oknem do komnaty, odrazely se o křišťálové lustry a leskly se Agátě v očích.

Unaveně zamžourala na omšelý lustr, na kterém občas chybely křišťálové kapky, které nahradila pavučina hustá jako na opuštěném náhrobku.

Objala polštář, který ještě voněl po Tedrosovi. Kmotřička se pomalu připlížila k ní, očichala polštář, a kdyby jí Agáta nezpražila pohledem, jistě by ho roztrhala na cáry. *Přece jen*

se trochu polepšila, pomyslela si Agáta. Když spaly na hradě první noc, načurala Kmotřička Tedrosovi do bot.

Křídlo hradu rozezněly hlasy. Brzy si bude moct o blažené samotě nechat jen zdát.

Agáta se v černé plandavé noční košili pomalu posadila a rozhlédla se po komnatě třikrát tak veliké než celý její domek na Hřbitovním vršku. Pod vrstvou prachu se ukrývala drahokamy osázená zrcadla, u stěny stála prosezená pohovka a dvě stě let starý stůl ze slonoviny a kosti. Sevřela polštář jako záchranný kruh a nasávala klid, který vyzařovaly nákráplé tyrkysové kachličky a sladěné stěny ozdobené omšelymi zlatými květy. Komnata královny byla jako všechno na Kamelotu: z dálky královská, z blízka zašlá. To platilo i pro ni samotnou. Žila sice v komnatě královny, ale královnou ještě nebyla.

Do svatby zbývaly dva měsíce.

To jí ale na klidu rozhodně nepřidalo. Ba naopak. S každým dnem byla nervóznější.

Kdysi dávno snila o klidném životě se Sofií v Gavaldonu. Pořídily by si ve městě chaloupku, snídávaly čaj a topinky a pak pádily do knihkupectví pana Deauvilla, které by se ovšem dávno jmenovalo U Agáty a Sofie, protože by ho po smrti starého pána převzaly. Po obědě by sbíraly bylinky a květy na Sofiny zkrašlovací krémy a potom by zaskočily na Hřbitovní vršek navštívit matku, se kterou by povečeřely dušený jehněčí mozeček a ještěrcí nákyp (Sofie by samozřejmě dostala jen švestky na páře a okurky). Jak obyčejný život by spolu vedly! A jak šťastný! Přátelství bylo vše, co potřebovaly.

Agáta stiskla polštář pevněji. *Věci se mění.*

Její matka byla mrtvá, Sofie vedla Školu zla a Agáta chystala svatbu se synem krále Artuše.

Nikdo její svatbu neprožíval tolik jako Sofie, která ji ze vzdáleného hradu bombardovala dopisy s nákresy šatů, dortů a porcelánu, které Agáta ve svůj velký den *rozhodně muse-la mít*. („*Milá Aguško, ještě ses nevyjádřila k tomu vzorníku*

šifonových závojų, který jsem ti poslala, ani k těm chlebičkům. Ale vážně, zlato – pokud nechceš, abych ti pomáhala, stačí říct...“)

Agátě se její dopisy vršily na stole a padal na ně prach. Každý den si říkala, že kamarádce konečně odepíše, ale nikdy se k tomu nepřiměla. Nejhorší na tom bylo, že sama netušila proč.

Kroky na chodbě zesílily.

Agátě se stáhl žaludek.

Tak to šlo už šest měsíců. Agátu šířala úzkost, zatímco Tedros se jí čím dál tím víc stranil. Včera v noci si o událostech týkajících se korunovace už už chtěli promluvit, ale nakonec si neřekli ani slovo. Věděla, že Tedros se stydí a trápí, ale jak mu mohla pomoci, když s ní nemluvil? A jak s ní mohl mluvit, když se skoro neviděli?

Další hlasy a kroky.

Popadla sklenici, protože jí strachy vyschlo v puse, ale byla prázdná stejně jako džbán.

Kmotřička plavně seskočila z postele a vydala se měkkým krokem ke dveřím.

Agáta nutně potřebovala být s Tedrosem sama. Oddělené životy ji nebavily. Potřebovala čas, kdy by se sobě mohli svěřovat jako dřív a byli jen sami sebou.

Dveře se rozletěly a do komnaty vpluly čtyři komorné v dlouhých šatech stejného střihu, lišících se jen pastelovými barvami. Broskvové, pistáciové, grepové a růžové – jako by před ni nastoupila krabička makrónek. V jejich čele stála vysoká opálená dáma v levandulové róbě s tmavýma očima zvýrazněnýma kouřovými stíny, lesklou rudou rtěnkou a divokou kudrnatou kšticí deroucí se zpod turbanu. V jedné ruce nesla v kůži vázaný notes a ve druhé pero tak dlouhé, že připomínalo bič.

„Snídaně s květináři bude v sedm hodin v jídelně Modré věže, konkurz na krejčí proběhne potom. Kandidáti se představí ve dvacetiminutovém intervalu a poté rozhodneme, který

nám bude dodávat plátno. Taky nás čeká rozhovor pro svatební číslo *Kamelotského kurýra*. V devět hodin půjdeme do hradního zvěřince vybrat dokonalý párek holubic – mají tam několik druhů v různých odstínech bílé...“

Agáta ale příliš neposlouchala, protože ji Broskev a Pistácie vyhodily z postele a vrhly se na ni s horkými žínkami, zatímco jí Grep strkal do pusy kartáček a Růže mazala zkrášlovacími krémy, jako to dřív dělala Sofie, jenže ta se do toho aspoň pouštěla s osobním kouzlem a humorem.

„Dále tu máme autogramiádu *Pohádky o Sofii a Agátě* v knihkupectví Škvíra, abychom vybrali trochu peněz na renovaci hradní instalace,“ pokračovala dáma nafrněným tónem. „Během oběda v klubu budeš číst pohádky dětem bohatých mecenášů, kteří nám opraví padací most...“

„Ehm, lady Gremlino? Budu mít dnes čas potkat se s Tedrosem?“ zahuhlala Agáta přes látku modrých šatů, do kterých ji zrovna soukaly komorné. „Už jsme spolu sami nejedli celé věky...“

„Po obědě musíš na lekci valčíku, abys to do svatby uměla, pak na hodinu etikety, abys ze sebe při svatební hostině neudělala čuňátko, a nakonec tě čeká historická přednáška na téma triumfů a katastrof královských svateb, aby ta vaše náhodou neskončila v té druhé kategorii,“ dokončila lady Gremlina.

Agáta skřípala zuby, zatímco jí komorné upravovaly vlasy a nanášely make-up, jako to kdysi ve fintírně viděla dělat víly. „Tanec, etiketa, historie... jako bych se vrátila zpátky do Školy dobra. Jenže tam jsem aspoň měla čas na svého prince.“

Lady Gremlina zpražila Agátu káravým pohledem a zavřela notes tak prudce, že ze zrcadla upadl jeden z drahokamů. „Tak, jelikož nemáš žádné další otázky, postarají se komorné o to, aby ses včas dostavila na snídani,“ prohlásila, a než se otočila ke dveřím, dodala: „Král mě potřebuje skoro nepřetržitě.“

„Ráda bych dnes viděla Tedrose,“ trvala na svém Agáta. „Prosím, připiš to na můj rozvrh.“

Lady Gremlina se zastavila a se rty sevřenými do rudé čárky se otočila na budoucí královnu. Komorné trochu poděšeně ustoupily.

„Řekla bych, že včera jste spolu byli až až. A navíc bez dovolení,“ zasyčela lady Gremlina. „Před svatbou nemá král samotný v pokoji své nevěsty co pohledávat.“

„Tedros by měl mít právo mě vidět, kdy se mu zachce,“ zamračila se Agáta, „jsem přece jeho královna.“

„Ještě ne, princezno,“ odušila lady ledově.

„Ale po svatbě budu,“ hádala se Agáta. „Zatímco se tady chystám na vdavky jako hloupá husa, musí Tedros vládnout sám. Ráda bych mu ale pomohla. Neuměla bys to jako vrchní komorná zařídit?“

„Ach tak,“ zavrčela lady Gremlina a nakročila výhružně k Agátě. „Hrad se hroutí, na královu korunu si kdekdo brousí zuby, nepřátelští špioni se vás snaží zabít, bývalá královna a její proradný rytíř se od korunovace někde zašívají a *Dvorní drbna*, ten nejhorší plátek snažící se podrýt monarchii, o tobě píše jako o *pozlátku z amatérské pohádky, které Tedrosovi přinese víc hanby než kdysi jeho matka*.“

Lady Gremlina se vítězně zazubila. „A ty tady fňukáš po bezstarostných školních časech a muchlování na chodbě s kapitanem třídy.“

„Ne, o to nejde. Chci mu jen *pomoc*,“ bránila se Agáta, zatímco útrpně snášela oblak těžkého parfému vrchní komorné. „Jsem si plně vědoma toho, jakým problémům čelíme, ale s Tedrosem bychom měli fungovat jako tým...“

„Tak proč on sám nikdy nepožádal o setkání s *tebou*?“ zaútočila lady Gremlina.

Agáta stáhla obličej do bolestné grimasy.

„Pokud pomineme královu včerejší chvilkovou slabost, která se – jak mi sám slíbil – už nikdy nebude opakovat, vlastně se o tobě ani jedinkrát nezmínil,“ dodala lady.

Agáta mlčela.

„Víš, obávám se, že král Tedros má lepší věci na práci. Na-

příklad očistit Kamelot od vši té *hanby* dřív, než nadejde váš svatební den.“ Lady Gremlina pokračovala: „Svatební den, který musí být tak velkolepý a pamětihodný, tak *inspirativní*, že smaže všechny pochyby, které vyvstaly během té ponižující korunovace. A podle tisícileté tradice plánuje takovou svatbu vždy královna. Je to *tvůj úkol*. Jedině tak svému králi opravdu pomůžeš.“ Naklonila se k ní tak blízko, až se jejich nosy téměř dotýkaly. „Pokud mám ale vzkázat králi Tedrosovi, že ti tvé povinnosti připadají pod úroveň a že zatím pochybuješ o všech našich rozhodnutích včetně výběru barev, důležitosti pravidelných koupelí a vhodné obuvi, a teď po něm ještě žádáš, aby přerušil své horečné snahy o zachování pověsti království jen proto, aby tě udělal členem *týmu*, s radostí tak učiním, princezno. Uvidíme, co ti na to král řekne.“

Agáta polkla a na krku jí vyskákala ošklivá rudá kopřivka. „Ne, to je v pořádku. Jistě se uvidíme zítra,“ hlesla a zvedla hlavu.

Ale to už ji lady Gremlina nechala samotnou s pastelovými makrónkami připravenými odvést ji na snídani, kterou stejně nebude mít čas sníst.

Někdy kolem poledního měla Agáta sto chutí stát se nevěstou na útěku.

Celé týdny trpěla všechny šaškárny s nuceným úsměvem. Její čas naplňovala k smrti nudná rutina: kontrola tisíce jmenovek na slavnostní tabuli, prohlídka dortů, svíček a květinových dekorací, které vypadaly zoufale stejně... Přitom Agáta by se za Tedrose vdala třeba v netopýří jeskyni. Vlastně by jí to bylo milejší, protože by se tam nevešlo tolik hostů. Mezi tím vším se musela starat o „Krásný Kamelot“, královninu kampaň, která měla přinést dost peněz na opravu sešlého hradu, o nějž se po smrti krále Artuše nikdo nestaral. Agáta ten nápad celým srdcem podporovala a na hlouposti byla dávno zvyklá od Sofie, ale zdálo se, že lady Gremlina ji každým novým úkolem ještě více ponižuje, ať už to byl zpěv

hymny na Lesním poháru v rugby (dokonce i členové domácího týmu si zakrývali uši) nebo jízda na býku na Jarní zemědělské výstavě (to nešťastné zvíře ji shodilo rovnou do kupky hnoje). Vrchol všeho byla aukce pod názvem „Pomuckej princeznu“, při níž musela políbit toho, kdo dá nejvíc peněz. Nakonec musela dát hubičku bezzubému lapkovi, kterého lady Gremlina prohlásila bez mrknutí oka za právoplatného vítěze.

Ginevra Agátu varovala předem, že to s vrchní komornou nebude mít snadné, protože si s ní v době svého manželství s Artušem užila svoje. Když už to bylo k nesnesení, pohádala se s Gremlinou do krve a nechala ji propustit. Jakmile ale Ginevra zmizela, Artuš zemřel a hrad se dostal do rukou rádců, a protože Tedrosovi ještě nebylo šestnáct, lady Gremlina byla povolána zpět. Teď, když se na hrad vrátila Ginevra, se lady Gremlina jen třásla na to, jak bude ovládat mladého krále a budoucí královnu. Nejhorší na tom bylo, že tu starou saň nemohl až do svatby nikdo vyhodit.

Proto se Agáta nejprve snažila si vrchní komornou naklonit, ale lady Gremlina ji nenáviděla od samého začátku. Agáta sice netušila proč, ale bylo jí jasné, že komorná z nové královny radostí zrovna neskáče. Vlastně měla pocit, že dělá všechno pro to, aby Agátu vyštvala z hradu ještě dřív, než si Tedrose vezme.

To ale radši umřu, slibovala si Agáta.

A tak vstávala posledních šest měsíců připravena k boji.

Teprve dnešek její vůli zlomil.

Nejdřív se musela potkat s květinářem, který jí během jediné jediné hodiny strčil do obličeje tolik aromatických kytic, že měla oči jako králík a nos jako kapající kohoutek. Potom přijala šest krejčích, kteří jí předvedli šest stejných kusů plátna. Hned po nich přispěchala reportérka z *Kamelotského kurýra*, příšerně nadšené děvče jménem Bettina s úsměvem od ucha k uchu a červeným lízátkem v puse.

„Lady Gremlina už za vás napsala všechny odpovědi, takže

si můžeme jen tak *popovídat*," žvatlala, než zasypala Agátu hromadou nevhodných osobních dotazů na její život s Tedrosem. „Co si obléká do postele?“ „Říká vám přezdívkou?“ „Dívá se někdy po jiných?“

„Ne,“ zavrčela Agáta odpověď na poslední dotaz a měla se co držet, aby nedodala: „Hlavně ne, pokud se před ním kroutí něco tak pitomého, jako jsi ty.“ Nakonec ale přece jen zůstala zticha. Vydržela to skoro celou hodinu, než pohár její trpělivosti přetekl.

„Plánujete s Tedrosem děti?“ vyzvídala Bettina.

„Proč? Hledáš, kdo by si tě adoptoval?“ štěkla Agáta a rázem bylo po interview.

Podruhé se málem neudržela, když musela dětem předčítat pohádku *O Lvu a Hadu*, která byla v kraji Kamelotu tolik oblíbená. Zpovykane děti boháčů ji neustále přerušovaly, protože příběh stejně znaly nazpaměť. Když si ve zvěřinci vybrala párek holubic a zhroutila se celá zpocená do sedačky kočáru, málem se rozplakala. Byla utahaná k smrti, a to jí ještě čekala hodina valčíku a výuka etikety.

„*Král se o tobě ani nezmnínil*,“ běžela jí hlavou slova lady Gremliny.

Snažila se věřit, že ta protivná bába lhala, ale věděla, že tentokrát mluvila čistou pravdu.

Kdykoli Agáta na Tedrose náhodou na hradě narazila, složil jí prázdný kompliment, zeptal se, zda se jí pohodlně žije, a zmizel jako vyplašená veverka. Včera v noci ho poprvé po dlouhých měsících viděla bez neprirozeného úsměvu, který už na dálku hlásal, že se nemá ptát, jak se mu daří, protože králi Tedrosovi se přece může dařit jen výborně.

To ale samozřejmě vůbec nebyla pravda. A Agáta nevěděla, jak mu pomoci.

Otřela si oči. Přišla na Kamelot kvůli Tedrosovi. Chtěla se stát *jeho* královnou, stát při něm v dobrém i v zlém. Místo toho tu ale byli každý sám a museli se se životem porvat zvlášť.

Nemusela si příliš domýšlet, že ji potřebuje. To proto jí

včera tajně vklouzl do náručí. Tak proč to prostě nepřiznal? Někde hluboko v srdci věděla, že to není její chyba, ale stejně se cítila odmítnutá a zraněná.

Kmotříčka se jí schoulila na klín, jako by Agátě chtěla připomenout, že má přece ještě ji.

Agáta ji pohladila po lysé hlavičce. „Kéž bychom se tak mohly vrátit zpátky na hřbitov do časů, kdy jsme na kluky neměly ani pomyslení.“

Kmotříčka souhlasně prskla.

Agáta se zadívala z okna modrozlatého kočáru na Řemeslný trh, hlavní ulici města Kamelot. Kvůli mizerné cestě se kočí ulici většinou vyhýbal a jel raději zajížďkou, ale tentokrát měli zpoždění, a tak museli přes město. Přece jen nechtěla Agáta přijet pozdě na hodinu a znepřátelit si nového učitele hned od začátku. Bláto nevydlážděné ulice létalo kolem oken a špinilo výhled na barevné stany s erbem Kamelotu: dvěma orly a Excaliburem na modrém štítu.

Když se ale usadil prach a bláto steklo dolů, všimla si Agáta propastného rozdílu mezi lidmi. Bohatí se proménádovali v drahých kabátech a ověšení šperky kolem na kost vyhublých chudáků, kteří živořili v polorozpadlých chatrčích ve vedlejších ulicích. Chudinské ulice byly hlídány královskými strážemi pro případ, že by některý z jejich obyvatel rušil svou nízkou přítomností boháče nakupující v hlavní ulici. Agáta stáhla okénko, aby lépe viděla, ale kočí poklepal bičem na sklo...

„Zavřete si, mylady,“ broukl.

Agáta poslechla. Když před půl rokem poprvé vstoupila do svého nového království, všimla si podobných chudinských vesnic v samém srdci Kamelotu. Tedros jí tehdy vysvětlil, že za vlády jeho otce království jen kvetlo a žilo se v něm dobře jak bohatým, tak chudším, ale po Artušově smrti se vlády zmocnila Rada, která se okamžitě spřáhla s těmi nejmovitejšími a vydala podivné zákony, které střední třídu obraly o majetek i zemi a udělaly z ní chudáky. Tedros přísahal, že

jakmile nastoupí na trůn, ostudné zákony zruší a najde bydlení pro všechny, kteří nemají střechu nad hlavou, ale Agátě neušlo, že za posledního půl roku se propast mezi chudými a bohatými ještě prohloubila. Proč Tedros neuspěl? Copak si nevšiml, jak dědictví jeho otce upadá? Proč nechal království tak strádat? Kdyby *ona* byla králem...

Agáta si zoufale povzdychla. Králem totiž nebyla. Dokonce zatím ani královnou. A podle Tedrosovy včerejší návštěvy soudila, že i on toho má tak akorát dost. Musel se o Kamelot starat úplně sám. Artuš byl mrtvý. Agáta k Tedrosovi nesměla a Ginevra, Lancelot, a dokonce ani Merlin se tu šest měsíců ani neukázali.

PLÁC! O okno kočáru se rozpleskla mazlavá hrouda bláta. Agáta se prudce otočila. „TAKZVANÝ KRÁL A JEHO SKORO KRÁLOVNA!“ zavřeštěl jeden z umolousaných chudáků.

Ostatní už si také všimli kočáru a přidali se: „TAKZVANÝ KRÁL A JEHO SKORO KRÁLOVNA!“ Na kočár přšelo shnilé jídlo, boty a kusy hlíny, a tak kočí rychle práskl do koní a hnal je pryč z města.

Rozzlobená Agáta by nejradši vyskočila z kočáru a řekla těm bambulům, že jejich osud není její ani Tedrosova vina a že nemohou ani za chudinské vesnice, zpackanou korunovaci a úpadek kdysi tak slavného království.

Ale pomohlo by to? Agáta se v duchu pokárala. Kdyby ona sama hladověla na ulici, taky by obviňovala vrchnost. To ona s Tedrosem teď byla u moci, i když žádný z nich pád Kamelotu rozhodně nezavinil. Chudí a trpící ale neměli čas zabývat se historickými souvislostmi. Zajímalo je jen teď a tady. Už dávno nebyla ve škole, kde se pokrok dal zaznamenat do tabulek. Tohle byl skutečný život, a i když se jim zatím moc dobře nevedlo, pořád byli jen dva pubertáci snažící se dorůst do role dobrých vládců.

Přinejmenším Tedros.

Ona zatím musela na hodinu tance.

Agáta fňukala, zatímco kočár rachotil nahoru do kopce k sněhobílé bráně hradu. Královští strážci jim otevřeli její křídla dokořán. Nesešlo na tom, že panty žrala rez a věže hradu se drolily pod náporem času a počasí – na Kamelot byl ještě pořád strhující pohled. Hrad postavený na rozeklaných skalách nad Divokým mořem. V srpnovém slunci zářil Kamelot jako hladina osázená kulatými modrými věžičkami tyčícími se až do nízkých mraků.

Kočár zastavil těsně před příkopem.

„Padací most je od korunovace rozbitej, mylady,“ povzdychl si kočí a dovedl kočár blíž k hraně příkopu. „Zase musíme použít lanovej most.“

Agáta vyskočila z kočáru dřív, než jí kočí stihl podržet dveře. *Dost kňučení*, poručila si, když vrávorala po vratkém lanovém mostě, po kterém museli trapně vodit i vzácné návštěvy. Tedros se nesnažil vydupat si čas s Agátou. Nedorážel, aby ho vzala do týmu. Pracoval prostě pro svůj lid jako správný král.

Možná že lady Gremlina má pravdu, přiznala si Agáta. Snad by přece jen měla přestat oplakávat věci, které jako královna dělat nesmí, a soustředit se na ty, které naopak může. Jistě. Svatba plná lásky, radosti a dobré vůle by po zpackané korunovaci mohla lidem vrátit víru v království. Ukázat jim, že nejlepší dny Kamelotu teprve přijdou a že její a Tedrosovo navěky mělo nějaký smysl nejen pro krále a královnu samotnou, ale pro celý lid, a dokonce i pro ty, kteří už naději dávno ztratili...

Agáta vešla do hradu se zdviženou hlavou a novým nadšením pro předsvatební přípravu. Byla připravená se opravdu snažit.

Tedy – přesně do chvíle, než zjistila, kdo ji bude učit.

Jak nemá vypadat korunovace

Ikdyž neměl čas na sebe ani na Agátu a vlastně vůbec žádný čas, nehodlal Tedros dopustit, aby mu ochablo tělo.

V černých podkolenkách a krátkých pumpkách se kradl temnými vlhkými chodbami Zlaté věže s ručníkem přehozeným přes nahé opálené rameno.

Věděl, že to, co dělá, je marnivost sama, ale nemohl si pomoci. Vstával každý den o půl páté, aby si stihl zacvičit, a nehodlal se toho vzdát především proto, že to byla poslední věc, kterou měl ještě ve svých rukou. Přesně

v šest hodin mu do pokoje vtrhla lady Gremlina a čtyři komorníci, kteří mu nedali chvíli odpočinout až do doby, kdy se unavený zhroutil do postele. V tu dobu Tedros nerozhodoval už vůbec o ničem.

Prošel kolem Agátina pokoje a měl co dělat, aby nevkrouzl dovnitř a nezbudil ji, ale po potížích, do kterých se včera kvůli návštěvě u Agáty dostal, to nehodlal znovu riskovat. Už tak se jeho království pohybovalo na samé hranici vzpoury. To proto předal lady Gremlině vládu nad hradem – lidé komornou jeho otce znali a to jim dalo naději, že království je v dobrých rukou. Ještě něco ale Tedrose nutilo snášet její pannačnost a krátký řetěz. Nahlas by to ale nikdy nevyslovil.

Vůbec si totiž v roli krále nevěřil.

Proto potřeboval někoho zkušenějšího, kdo by bděl nad každým jeho krokem a schválil každé jeho rozhodnutí. Někoho jako lady Grelinu. Kdyby ji jen byl poslechl při korunovaci, nic hrozného se nemuselo stát. Ale teď už se poučil a poslouchal na slovo, protože pokud byl o něčem přesvědčený, pak o tom, že nesmí udělat už ani chybičku.

Včera v noci si to zase polepil, a tak si musel od lady vyslechnout tisíckrát omlétou přednášku o tom, že nemá opakovat otcovy chyby a pustit holku k vládnutí. Tedros si její varování vzal k srdci. Až do včerejška se mu to docela dařilo. Soustředil se na královské úkoly a nechal Agátu, ať se věnuje těm svým, i když to znamenalo, že se s ní vídal víc kdysi ve škole než ve zdech vlastního hradu. Potom k ní ale vkrouzl do pokoje – unavený, bezbranný a ufnukaný jako malý capart. Tedros zahanbeně sklopil oči, když si na tu chvíli vzpomněl. Vytrhl Agátu ze všeho a od všech, které znala, a vzal ji s sebou na Kamelot. Přál si jen jediné – aby se tam cítila v bezpečí a opečovávaná. Nemohl dopustit, aby ho viděla tak slabého a ustrašeného. Nemohl jí přiznat, že by s ní nejraději utekl někam pryč a v jejím náručí zapomenul na svět kolem.

Ale přesně to včera udělal.

Pro krátkou úlevu, kterou našel v jejím objetí, teď přidělal svojí královně starosti a rozhněval si komornou.

Přestaň se chovat jako kluk, nadával si v duchu Tedros, teď jsi král!

Dnes tedy nechal Agátu spát, i když mu v srdci zela obrovská černá díra.

Tedros pospíchal velkolepou zlatou chodbou pod vysokými oblouky dál do útrob hradu. Pot mu stékal z kudrnaté zlaté hřívy a pumpky se mu lepily na stehna. Ani nepamatoval, kdy se naposledy v hradě tak dusil. Kolem proběhly dvě myši a zmizely v prasklé omítce, zatímco kolem sešlého, odroleného reliéfu slavných králů pochodovaly šiky mravenců. Když tu ještě vládli jeho rodiče, bylo tu tak čisto, že by se dalo jíst z podlahy, a to dokonce i v srpnu, kdy celé království upadlo do líné letargie. Teď to tu smrdělo jako kočičí mršina.

Tedros seběhl po schodech o tři patra níže a měl co dělat, aby jen v ponožkách neuklouzl na hladkém zlatém kamenném povrchu, a potom vstoupil do tělocvičny plné posilovacích strojů a vitrín se zbraněmi a brněním ze všech epoch kamelotské historie. Nezaujatý pozorovatel by předpokládal, že se tam Tedros zastaví, ale ten jen tudy proběhl, aniž zvedl jasně modré oči. Raději se ani nechtěl dívat na obrovskou vitrínu uprostřed místnosti, která teď zela prázdnotou. Na štítku stálo:

Na prázdné místo po otcově meči myslel ještě dlouho poté, co vklouzl do Královské jeskyně s podzemním jezírkiem. Když byl malý, obrůstala umělá jeskyně popínavými rostlinami a do jezírka zurčel horký vodopád. Vlahá voda se kdysi třeptila tisíci fialových a růžových světélek víl, které v Kamelotu našly útočiště a z vděčnosti se staraly o jezírko. Každé ráno se s nimi honil kolem otcovy sochy uprostřed jezírka a jeho malinké protivnice prosvítily vodu jako drobné ohňostroje.

Teď jeskyně posmutněla. Jezírko se zahalilo do temné zeleně vodních řas, popínavky uschly a z horkého vodopádu zůstalo jen pár smutných kapek. I víly zmizely. Vyhnal je sám král, když ho opustila žena i Merlin a on zanevřel na kouzla.

Tedros upřel smutný pohled na činky, které ukradl z tělocvičny společně s lanem na šplh.

V tělocvičně ale posilovat nemohl. Ne když tam stála opuštěná vitrína a on by musel myslet na to, kde asi skončil její obsah.

Pomalou zvedl oči k otcově soše uprostřed zkaleného jezírka. Kamenný král Artuš s Excaliburem v ruce na něho zíral zpod nánosu mechu a prachu. Až na to, že vlastně neměl čím zírat, protože mu někdo vydloubal oči, místo nichž teď v kameni zely jen díry.

Tedrose zaplavil pocit viny ještě sžíravější než v tělocvičně.

To on to má na svědomí.

To on vydloubal oči soše vlastního otce.

A to jen proto, že po tom, co se seběhlo při korunovaci, už nesnesl Artušův pohled.

Já to napravím, tati, sliboval, všechno.

Potom hodil ručník na plesnivou podlahu a skočil do jezírka, aby mu ledová voda na chvíli vymazala z hlavy všechny myšlenky.

V den korunovace svítilo slunce a zahalilo kraj do příjemného tepla.

Tedros byl po všem, co jeho příjezdu na Kamelot předcházelo, příšerně unavený. Tolik se toho událo: Usmířil se s matkou, bojoval proti zlému Školníkovi a jel celou noc až na Kamelot, kde měl být příštího dne korunován.

I když se cítil jako rozbolavělá oživlá mrtvola, usmíval se od ucha k uchu. Po všech peripetiích konečně našel své navěky. Vládl nejlegendárnějšímu království v Nekonečném lese a čekal ho život s Agátou po boku. Jeho matka i s Lancelotem měli bydlet s nimi na hradě. Poprvé od doby, kdy byl

malý kluk, měl zase rodinu a brzy získá i královnu, se kterou se z ní může radovat. Každá z těch věcí by byla sama o sobě nádherným dárkem k šestnáctinám, ale tím úplně nejlepším byl fakt, že Sofie, jeho stará kamarádka-sokyně-princezna-čarodějka byla jmenována ředitelkou Školy zla daleko za horami, kde se nebude míchat mezi něho a Agátu. Už žádné machinace a násilí! A tak to mělo zůstat po zbytek jejich života. (Už dávno pochopil, že on a ta holka nemůžou být spolu v jedné místnosti, aniž by se navzájem zabili, líbali nebo způsobili něco, za co spousta lidí nakonec zaplatí životem.)

„Hmm, nemůže ty hadry Merlin nějakým kouzlem ovonět?“ zeptal se Tedros před zrcadlem, když si čichl k otcovu starému plášti. „Pěkně to smrdí plesnivinou.“

„Tenhle celej hrad je plesnivej,“ zavrčel Lancelot, než se pustil do kusu sušeného hovězího. „A Merlina jsem neviděl od doby, kdy v Panenském údolí seskočil z kočáru. Říkal, že nás dožene, takže by tu měl být každou chvíli.“

„Merlin má vlastní představy o čase,“ povzdychla si Ginevra a posadila se vedle Lancelota na synovu postel.

„Brzy dorazí. Přece si nenechá ujít korunovaci,“ zahuhlal Tedros se zacpaným nosem. „Když ty šaty postříkáme trochou kolínské...“

„Jsou to korunovační šaty, Teddy. Budeš je na sobě mít jen jednou,“ uklidňovala prince máma. „A kromě toho tu zavání jen to, co Lancelot štípl ze spíže.“

„Nech už si těch fórků, Gwen,“ zavrčel rytíř a plácl dlaní do matrace tak silně, až se z prostěradel zvedl oblak prachu. „Co se to s tím hradem stalo?“

„Nebojte,“ usmál se Tedros, zatímco si česal blondátou kšticí, „s Agátou to tu všechno dáme do pořádku. Věděli jsme, do čeho se vracíme. Tátovi rádci to tu nechali zchátrat a namastili si kapsy z daní. Škoda že jsem neviděl, jak se šklebili, když je Lance uvrhl do vězení.“

„Abych pravdu řekl, brali to celkem s klidem. Jako by to čekali. Nebo si spočítali, že bránit se nemá cenu,“ odpově-

děl rytíř s hlasitým říhnutím. „Tvrдили, že dokud není Tedros králem, nemám právo je zavírat, ale já je s tím poslal k šípku.“

„Jenže mají pravdu,“ vložila se do rozhovoru Ginevra. „A pokud se rychle nenaučíš jíst jako člověk, nařídím kuchařům, aby ti vařili jen vegetariánskou stravu.“

Tedros s Lancelotem vytřeštili oči.

„Mají *pravdu*?“ zeptal se Tedros nevěřičně.

„Ty bys mě chtěla krmit *zeleninou*?“ vyhrkl s plnou pusou Lancelot.

„Do korunovace mají rádci právo vládnout, udělené samotným Artušem,“ vysvětlila Ginevra. „Ale za pár hodin budeš králem ty a nevypadá to, že by z čistého nebe spadl nějaký rival, který by usiloval o korunu. To proto stráže Lancelota nezastavily, když vedl rádce do žaláře.“

To Tedrose uklidnilo natolik, že se zase zadíval do zrcadla.

„Miláčku, nechceš se už přestat prohlížet? Moc ti to sluší,“ usmála se princova matka. „Chudák Agáta se zatím musí chystat sama a jistě ocení pomoc dámy. Asi půjdu a nechám tě tu s Lance...“

„Agáta to zvládá,“ vymáčkl si Tedros protivný pupínek u koutku úst. *Bože, jsem skoro stejně nemožnej jako Sofie*, pomyslel si.

Ale za chvíli se k němu budou upírat zraky celého království, a tak měl nárok být trochu nervózní. „Kromě toho mám narozeniny a rád bych strávil trochu času se svou matkou.“

Ginevra se začervenala. Pořád si nezvykla, že se k ní syn chová pěkně.

„Spíš si myslím, že náš Králíček se bojí zůstat se mnou sám,“ zachechtal se Lancelot.

„Ještě jednou mi řekneš Králíčku a vyřídím tě,“ poklepal si Tedros na Excalibur u pasu. „Kromě toho, s tebou nechce zůstat sám nikdo na světě.“

„Až na tvoji matku. Té se to se mnou o samotě docela líbí,“ neodpustil si Lancelot jízlivou poznámku.

„Panebože,“ zamumlala Ginevra.

„Tak nebo tak má Agáta u sebe tu podivnou komornou, která nás včera tak hlasitě zdravila. Fuj. Táhla z ní voňavka na míle daleko,“ vycenil na sebe Tedros do zrcadla zuby. „Chtěla pomáhat i mně, ale řekl jsem jí, že už mám vás. Moc nadšeně se na to netváříla.“

„Co s ní máš, Gwen? Ta bába vypadala stejně unešeně z tvý přítomnosti jako ty z její,“ nadhodil rytíř.

„Nemám, co bych ti řekla. Byla to moje komorná, než jsem ji nechala vyhodit. A teď je zpátky,“ vysvětlila Ginevra příkře.

„Což znamená, že jste se kvůli něčemu moc nepohodly...“

„To není pravda.“

„Tak proč se na ni šklebíš stejně jako na Millie?“

„Kdo je Millie?“ zeptal se Tedros.

„Rohatá koza, která tvoji matku proháněla po farmě,“ uchichl se Lancelot.

Ginevra ho koplá do holeně.

„Páni, vy dva jste tam fakt asi neměli co na práci,“ zamumlal Tedros do zrcadla.

„Na lady Gremlině nezáleží,“ ukončila debatu Ginevra.

„Má nad princem vládu jen do korunovace. Jakmile budeš mít korunu, můžeš ji vyhnat z hradu už napořád.“

„A jak vlastně bude ta korunovace probíhat? Zopakuju pár slibů a pronesu řeč?“ zeptal se Tedros, když ho konečně přestal bavit vlastní obraz a plácl sebou na ušmudlané křeslo vedle postele.

Matka se zamračila. „Nedávno jsi tvrdil, že víš, co tě čeká.“

„A že tě nemáme poučovat,“ dodal Lancelot.

„Tak jo. Mám při slavnostním proslovu zmínit něco konkrétního?“ vyzvídá Tedros netrpělivě.

„Žádný proslov se nekoná, ty ňoumo,“ odpověděl Lancelot.

Tedros zamrkal. „Tak kdy vás představím jako součást svého dvora?“

Matka s Lancelotem si vyměnili pohledy. „Ehm, Teddy, to není moc moudrý tah.“

„Ale je! Je to ten nejlepší tah,“ hádal se princ. „Od toho,

co se stalo mezi tebou a tátou, uběhly už celé roky. Lidi se přes to už určitě přenesli.“

„To není tak jednoduchý,“ nadechl se Lancelot. „Pomyslel jsi někdy na...“

„Pokud budeme žít ve strachu, nikdy tu nic nezmůžeme,“ skočil mu do řeči Tedros. „Řeknu té Gremlině, ať vás posadí vedle mě.“

„To určitě klapne,“ řekla jeho matka záhadně.

Lancelot se na ni zvědavě podíval, ale Ginevra nehodlala dál diskutovat.

Tedros na to zase brzy zapomněl. Stačilo se na starou dámu podívat a bylo jasné, že jeho nová komorná bude plnit jeho přání.

„Když tedy nebude proslov, co se vlastně bude dít?“ zeptal se princ a opřel se hlouběji do křesla.

„Před kaplanem složíš přísahu, kterou pak zopakuješ před lidem,“ vysvětlovala Ginevra. „Pak tě čeká zkouška.“

Tedros vytřeštil oči. „Něco jako test z dobrých skutků?“

„Ty jsi vážně ťululum,“ zavrčel Lancelot. „Je to zkouška vybraná tvým otcem, zapsaná v jeho vůli a oznámená až při korunovaci.“

„Tsss. O tom mi táta povídal,“ odfrkl Tedros. „Prý to není zkouška, ale spíš gesto. Říkal, že by nikdo nevybral úkol, který bych nemohl splnit. Vymyslel si ale něco, co lidu ukáže, že jsem stejně silný a hrdý panovník jako on.“

„Silný a hrdý? Ty? No, to samo o sobě je zkouška,“ zabručel rytíř.

Ginevra se na něho zamračila a přisedla si k synovi.

„Takže musím splnit tátův úkol a pak budu králem?“ zeptal se Tedros.

„Pak budeš králem,“ kývla s úsměvem Ginevra a pohladila prince po vlasech. Tedros jí úsměv oplatil a srdce měl lehké jako pírko (pro jistotu se ale přece jen znovu učesal).

„Nejdřív ale budou roztančený opice,“ řekl Lancelot.

„Ale jdi,“ rozesmála se Ginevra.

„Fakt vtípný,“ zamračil se Tedros. Jeho matka se ještě hlasitě smála.

„Fakt vtípný,“ zopakoval princ.

„Dovolte mi, abych uvedl fenomenální tančící mahabské opice z Malabarských kopců!“ zvolal slavnostně jeden z dvořanů.

Dělo vystřelilo do davu barevné konfety a lidé jásali. A že jich bylo! Dobrých padesát tisíc diváků se tísnilo na svazích pod hradem. Dle dávné tradice byl padací most spuštěn a poddaní pozváni na královskou půdu. Už od rána se hloučky zvědavců trousily sem a tam, aby viděly korunovací Artušova syna, a další tisíce lidí neměly šanci se do přelidněného hradu vůbec dostat. Ti se pak mačkali na padacím mostě nebo za útesy a upírali oči nahoru k balkónu a nádhernému kamennému pódiu postavenému speciálně kvůli korunovací.

Když ale Tedros usedl v jeho středu, okamžitě poznal, že pódiium není z kamene, nýbrž z levného trouchnivého dřeva natpatlaného barvou tak, aby připomínalo kámen. Podlaha se pod tíhou Artušova trůnu povážlivě prohýbala a občas se ozvalo zlověstné zavržení. Co hůř – na Tedrosovy upocené šaty kapal roztavený vosk z chatrných svícnů, které před korunovací ukradli v hradní kapli, aby ušetřili za slavnostní pochodně. Mladý princ ale raději držel jazyk za zuby – Kamelot byl bez peněz a utrácet za korunovací by bylo nezodpovědné. Když teď ale sledoval nešťastné kejklíře z okolních říší, začala mu docházet trpělivost. Nejdřív vystoupila polykačka ohně z království od Veselé Procházky, která si omylem zapálila šaty, potom zpěvačka z Liščího lesa – bohužel úplně bez sluchu –, která navíc zapoměla text písně „Bože, chraň krále“, a hned po ní dva tělnatí bratři z Avonlea, kteří sletěli z visuté hrazdy jako shnilé hrušky. A teď ještě opice.

„Kdyby se tak nesnažili, řekl bych, že si ze mě utahujou,“ zamumlal Tedros a měl co dělat, aby se nezačal škrábat pod propoceným pláštěm.

„Obávám se, že na šikovnější kejklíře nemáme rozpočet,“

zašeptala lady Gremlina usazená po jeho boku, když si usrkla z číše bublinkové vody. „Ale ty opice jsme přece jen museli zaplatit. Ty se tvému otci vždycky líbily ze všeho nejvíc.“

Tedros se zadíval na šest opic s šesti červenými, třpytkami posázenými klobouky, které se škrábaly v rozkroku a kroutily zadky mimo tempo.

„A to bylo potom, co začal pít, nebo ještě předtím?“ zamumlal.

Lady Gremlina se ani neusmála.

Agáta by se určitě smála, pomyslel si princ nevrle. Na ženu odhodlanou trávit s králem čas nebyla lady Gremlina z Tedrosovy společnosti příliš unešená.

Když se poprvé potkali na chodbě hradu, byl Tedros přesvědčený o tom, že ho má za pohledného, okouzlujícího mladého muže, kterému splní, co mu na očích uvidí. Když teď ale seděli vedle sebe a lady ho občas počastovala skeptickým pohledem, už si nebyl tak jistý. Pokaždé když promluvil, zírala na něho, jako by měl místo mozku ústřici, a podřývala jeho sebevědomí přesně ve chvíli, kdy ho nejvíc potřeboval.

„Nechápu, proč nemůže Agáta sedět vedle mě,“ postěžoval si, zatímco mžoural na královský balkón pod pódiem, kde uprostřed vévodů a hrabat tušil siluetu své vyvolené. „A taky proč tu nemám mámu.“

Lady Gremlina si narovnal turban. „Agáta ještě není tvoje královna. Jakmile se vezmete, smí s tebou chodit na všechny oficiální události. Pokud jde o tvoji matku, řekla bych, že po jejím ostudném útěku s Lancelotem bude lépe, když se o jejím návratu lidem ani nezmíníme a budeme ho držet pěkně v tajnosti až do doby, než pro takové odhalení dozraje ten správný čas.“

Tedros sledoval její pohled až k síťovanému závěsu zakrývajícímu balkón. Za ním stála jeho matka s Lancelotem, děvčkami a kuchtíky.

„Sama se divím, že se to ještě neproslechlo,“ dodala komorná. „Lancelot se při tom zavírání rádců pěkně předváděl.“

„A i kdyby – co na tom sejde?“ hádal se Tedros. „Čím dřív lidé zjistí, že se vrátila matka s Lancem, tím lépe.“

„Až budeš mít na hlavě korunu, budeš moct rozhodovat,“ utřela ho lady.

„Je pěkně uhozený, že máma se schovává za závěsem, jako by měla nějakou ošklivou nemoc, zatímco já tu sedím s tebou,“ dorážel Tedros a mžoural do mraku, který zastíňoval slunce. „Jako bys byla moje královna nebo tak něco.“

Lady Gremlina našpulila rty.

„Až se vrátí Merlin, pusť ho sem sednout. To on bude mým rádcem, až se stanu králem,“ nenechal toho princ.

„Merlin nikdy nevstoupí do bran Kamelotu. Král Artuš ho vyhnal hned poté, co ho Merlin zradil.“

Tedros se na ni překvapeně podíval. O tom se mu otec ani čaroděj nezmínili ani slůvkem.

„No, Artuš také sliboval, že zabije matku a ta je, jak vidíš, živá a zdravá,“ ozval se drze Tedros. „Nebudu se držet výnosů bývalého krále, i kdyby to byl nakrásně můj otec. A pro Merlina to platí taky.“

„Tak proč tu ještě není?“ popichovala komorná.

Princ se naježil, ale v duchu se ptal na to samé. „Přijde, uvidíš.“

Musí, pomyslel si. Neuměl si představit, že by Kamelotu vládl bez moudrého Merlina.

„Moc bych na to nespolehala. Kdo poruší králův výnos o vyhoštění, riskuje hlavu,“ řekla komorná ledově.

Tedros si odfrkl. „Pokud si myslíš, že v době mého králování někdo Merlina popraví, jsi stejně hloupá jako tyhle opice.“

V tu chvíli mu v obličejí přistál červený klobouk. Dole pod ním se zatím divoce pral hlouček šimpanzů a dav se nervózně hihňal.

„Vážně tam nemáme nic lepšího?“ vzdychl podrážděně Tedros. „Kdo tuhle kravinu vůbec naplánoval?“

„Já,“ usmála se lady Gremlina.

„V tom případě doufám, že od svatby dáš ruce pryč.“

„Svatbu chystá sama budoucí královna,“ řekla Gremlina ledově, „doufám, že je toho také schopná.“

„Na to vem jed,“ odpověděl Tedros, když jen s největším sebezapřením potlačil nepřátelské zamračení.

Agáta a plánovat svatbu? Ta Agáta, která se převlékla za nevěstu na Halloween? Kdyby to bylo na ní, s chutí by se vdala o půlnoci na hřbitově a za družičku by jí šla ta její pekelná kočka.

Ona to zvládne, uklidňoval se. Agáta vždycky něco vymyslela. Kromě toho si byl princ jistý, že Agáta bude sdílet jeho názor na lady Gremlinu a udělá všechno pro to, aby jí dokázala, že její obavy byly liché. Až jeho princezna uvidí, s jakou grácií a dekorem zvládne korunovaci, bude na svatbě prostě následovat jeho příklad. Brzy bude stará komorná muset držet jazyk za zuby.

O poznání později, když někdo uklidnil opice banánovým pudinkem a odtáhl je z pódia, stanul Tedros před přestárlym hradním kaplanem s rudým nosem a drátovitými chlupy trčícími z uší. Ten položil princi ruku na záda a odvedl ho doprostřed jeviště, aby na něho z okolních kopců bylo dobře vidět.

Jako na povel vykouklo z mraků slunce a opřelo se do hladké kůže nastávajícího krále.

Dav se obdivně rozšuměl.

Pod Tedrosem se prostíraly šiky jeho poddaných a upíraly na něho oči plné naděje. To je Tedros! Chlapec, který přemohl Školníka a zachránil Navěky! Chlapec, který povede Kamelot k nové slávě.

„Jsem králem *těch všech*?“ zachraptěl Tedros, když na něho dopadla tíha zodpovědnosti.

„Ach, tvůj otec se tehdy ptal na to samé, chlapče. Strach je dobré znamení,“ rozesmál se starý kaplan chraptivě. „Nášťestí nás nikdo neslyší.“

Kaplan se otočil na hubeného zrzavého ministranta, který mu opatrně podal drahokamy posázenou schránku. Sluha Boží

ji otevřel. V tu chvíli se slunce opřelo do pěti zlatých špic a shromážděné publikum zbožně vydechlo. Tedros se zadíval na Artušovu korunu zdobenou pěti liliemi s diamantem uprostřed.

Když bylo Tedrosovi šest, sebral tajně korunu z otcova nočního stolku, posadil si ji na hlavu a přišel tak k Merlinovi na hodinu. Potom starého čaroděje nutil, aby se před ním klaněl a říkal mu „králi“. Počítal, že mu Merlin takové rošťáctví hned zatrhne, ale jeho moudrý učitel překvapivě poslechl, klaněl se a celé hodiny matematiky, astronomie, dějepisu a cizích jazyků ho oslovoval „Vaše Veličenstvo“. Snad by ho nechal hrát si na krále už navždy, kdyby si Tedros sám nesundal korunu z hlavy a nevrátil ji na otcův stůl – tehdy ho mohutná koruna na dětské hlavičce ještě tížila.

Teď, deset let poté, pozvedl kaplan tu samou korunu. „Opakuj po mně, mladý princ. Ta slova ti snad přijdou trochu zvláštní, protože je to slib starý dva tisíce let, ale slova krále nedělají. Tvoje obavy jsou vše, co potřebuješ. Znamenají, že víš, že tato koruna má minulost i budoucnost bohatší, než jsi ty sám. To, že se bojíš, mi říká, že jsi připraven, milý Tedrosi. Je čas dát se na cestu za slávou.“

S třesoucími se koleny zopakoval Tedros kaplanovu přísahu.

„Přísahám při koruně Bohem samotným na mou hlavu vloženu, že Kamelot ke slávě pozvednu i ho před nebezpečstvím chrániti budu. Přísahám království Kamelotu loučí v temnotách se státi...“

Přesně, jak starý kaplan předvídal, Tedros si šlapal na jazyk a vůbec nerozuměl tomu, co říká, ale jeho srdce pochopilo. V očích se mu zaleskly slzy. Ještě před pár lety byl chvástavým, nejistým nováčkem ve Škole dobra a zla.

Teď přišel čas, aby se z chlapce stal král.

A manžel.

A jednoho dne i otec.

Tedros se tiše pomodlil za to, aby se mu dařilo ve všech třech rolích podobně jako jeho vlastnímu otci, kterého ne-

přestal milovat a postrádat. Co by dal za to, aby se ho naposledy mohl dotknout...

Kaplan slavnostně položil korunu na Tedrosovu hlavu. Novopečenému králi tekly po tvářích slzy, zatímco dav pod hradem jásal ještě dlouho potom, co se Tedrosovi podařilo zkrotit emoce.

Kaplan ho poplácal po rameni. „Teď už jen zbývá zpečetit tvoji korunovaci a splnit úkol zadaný tvým otcem.“

„Vadilo by, kdybych předtím řekl pár slov?“ zeptal se Tedros. „Myslím poddaným a tak.“

Kaplan se zamračil. „Je to trochu nezvyklé, promlouvat k lidu dřív, než je korunovace zpečetěna. Kromě toho tě stejně nikdo neuslyší.“

V tu chvíli se něco sneslo do záhybů Tedrosova roucha: Byla to bílá pěticípá hvězdička podobná těm, které Merlin nosil králi Artušovi na hrob v Avalonu.

„Divné,“ zamračil se Tedros. „Proč by se tady objevila...“

Jeho hlas se jako zázrakem rozlehl na míle daleko a kaplan i s poddanými zatajili dech. Tedros ale dobře věděl, kdo takový zázrak zařídil.

Zadíval se na modrou oblohu a po tváři se mu rozlil šťastný úsměv. „Díky, Merline,“ vydechl.

Potom si posadil kouzelnou hvězdu na rameno, aby bylo slyšet po celém okolí.

„Nechtěl jsem na vás jen tak koukat a ani vás nepozdravit,“ promluvil. „Takže, ehm... ahoj! Já jsem Tedros. Vítejte... na představení!“

Ticho.

„Eh... jasně. Vy stejně víte, kdo jsem. Ten samej kluk, který tu stál a unuděně se vrtěl, když jeho táta mluvil k poddaným, jen trochu starší a snad i trochu hezčí.“

Vlna smíchu.

Tedros se usmál. Zdálo se, že dav mu byl nakloněn. Ti lidé *chtěli* slyšet jeho slova a přáli si, aby se mu v nové roli dařilo.

V tlačenici pod sebou se snažil najít Agátu, ale slunce proměnilo obličejy přihlížejících v temné šmouhy. Už si tak zvykl na to, že má při všech důležitých událostech po boku svoji princeznu... Po všem, co spolu prožili, cítil její přítomnost, i když ji zrovna neviděl. Co by mu asi poradila?

Jen to, co mu radila vždycky. Aby lidem řekl, co cítí.

Až na to, že přesně to Tedrosovi nikdy nešlo.

Zhluboka se nadechl a spustil: „Když jsem tu jako malý stával po otcově boku, dobro a zlo mi přišlo tak černobílé,“ promluvil a pomalu nacházel ztracenou jistotu, „ale ze všech věcí, které jsem se ve škole naučil, mi nejvíc utkvěla pravda ze všech nejdůležitější: Nikdo neví, zda dobrý konec potrvá navěky a zda bude šťastný. Máme jen přítomný moment a můžeme se rozhodnout, co s ním udělat.“

A tak tu stojíme. Teď a tady. Ve chvíli, kdy návrat na Kamelot už neznamená to, co kdysi, když jsem byl chlapcem. Už nejsme zářivým královstvím, se kterým se okolní říše závistivě měří. Ulice jsou špinavé, lidé mají hlad a srdce Kamelotu hnije. Dokonce i královskými komnatami táhne pach plísně. Částečně to způsobilo zanedbání,“ pokračoval Tedros, „ale ti, kteří to mají na svědomí, byli zbaveni moci a potrestáni. To ovšem naše potíže nevyřeší. Ani kdybychom mohli oživit mého otce, nepomohlo by to. Zlý Školník změnil les navždy. I když je mrtev, zůstává hranice mezi dobrem a zlem nejasná a sporná. Nepřátelé se vydávají za spojence a přátelé zase někdy vypadají jako sokové. Jen se podívejte na náš Kamelot, jak se rozkládá *zevnitř*.“ Poddaní fascinovaně poslouchali, napřímení jako stromy v bezvětrném lese.

„Snad jsem mladý a neprověřený, ale věřím svým instinktům,“ prohlásil Tedros s rostoucím sebevědomím. „To díky nim jsem našel cestu zpět domů, i když mi meč zla mířil rovnou do srdce a ostří sekery spočívalo na krku. Instinkt mi také pomohl vybrat si tu nejlepší ze všech princezen za svou ženu a vaši královnu.“

Dav teď sledoval jeho pohled až ke královské tribuně. Šlech-

ta se rozestoupila a sluneční paprsky dopadly rovnou na Agátu jako světlo obrovského reflektoru.

Tedros se usmál a čekal, že mu někdo zatleská.

Lidé to ale asi nepochopili.

Dívali se na bledou, mrtvolnou tvář, hmyzí hnědé oči a vlasy tak černé, že by se za ně nemusela stydět žádná čarodějnice, a potom se rozhlíželi dál, jako by hledali ještě jinou princeznu, jako by nevěřili, že *tohle* je ta Agáta, jejíž sláva se šíří Nekonečným lesem. Potom si ale všimli diadému na její hlavě – toho samého, který kdysi král Artuš věnoval své ženě. Dav se narovnal a nespokojeně se rozšuměl.

„S Agátou jsem bok po boku bojoval s odpornými zloduchy a našel své navěky,“ spustil znovu Tedros, „ale po pohádce přichází opravdový život. Příběh o princí Tedrovi a Agátě už Fabulář dopsal, takže je čas začít společně tvořit pohádku o našem království, minulost a budoucnost, kterých se vy sami účastníte. I vy, kdo jste pochybovali o mém otci. Dokonce i vy, kteří pochybujete o mně. Dnes máme možnost otočit list.“

Zhluboka se nadechl a pokračoval: „Abych dokázal, že opravdu začíná nová kapitola v dějinách Kamelotu, dovolte mi představit dva nové členy dvora. Lidí, kteří znají naše království lépe než kdokoli jiný a budou ho s odvahou a láskou chránit.“

Koutkem oka zahlédl, jak lady Gremlina vyskočila ze židle...

S těmi slovy vrhl Excalibur proti síťovému závěsu. Ostří rozseklo závěs na polovic, než se hrot zabodl do arkýře balkónu.

„Uvítejte moji matku královnu Ginevru a našeho nejslavnějšího rytíře sira Lancelota!“

Tedros se zářivě usmál do davu v naivním přesvědčení, že když své matce a Lancelotovi odpustil on, jeho lidé budou jeho příklad následovat.

Místo toho se mu ale dostalo jen nechápavého zírání a mrtvolného ticha.

„Tak pojd', mami, pojd', Lanci,“ pobízel je Tedros, když přiskočil k matce a vzal ji za ruku.

Ginevra oněmělá překvapením ztratila botu a div nezakopla o závěs, ale to už ji Lancelot chytil za loket a mračil se na Tedrose jako na vraha. „Co si sakra myslíš, že děláš?“

„Posaďte se,“ sykl Tedros, když cpal napolo bosou matku na trůn a Lancelota na židli lady Gremliny. Komorná zatím jen vyděšeně zírala.

I nálada pod pódiem se změnila, Tedros to cítil až v žaludku. Radostné přijetí plné naděje ochladlo už ve chvíli, kdy představil lidem Agátu, ale jakmile se objevila i Ginevra s Lancelotem, v davu vzrostlo napětí. Mladý král se začal pod korunou pořádně potit.

Jeho srdce mu radilo, že přijmout matku a rytíře bylo správné, *dobré řešení*.

Udělal jsem chybu?

Rychle zahnal pochyby. Stejně už nebylo cesty zpět.

„Přejděme raději ke zkoušce,“ naléhal Tedros na kaplana, aby rychle zakončil korunovaci a mohl zahnat matku i s Agátou do bezpečí hradu.

„Ach, ano... jistě,“ zakoktal kaplan, zatímco po kapsách hábitu hledal starodávný pergamenový svitek. „Ehm... Slyšte, slyšte! Jako všichni králové před ním, zanechal Artuš svému nástupci zkoušku, aby jeho zralost potvrdila...“

Tedros kaplanovi vytrhl pergamen, aby ho svým mocným hlasem mohl přečíst všem:

„A korunovaci příštího krále Kamelotu zpečetila. Tento pak musí jako kdysi já Excalibur z kamene vyzvednouti.“

Páni. To je jednoduchý,“ vyhrkl Tedros zvučně. Tohle ale dav rozhodně slyšet neměl.

„Může mi tu někdo opatřit kámen?“ zafuněl Tedros a rozhlédl se po pódiu.

Lancelot se zavrtil na židli tak prudce, že pódium zaskřípalo a všechny oči se obrátily k rytíři. „Nejlépe takovej, kterej není ze dřeva,“ utrousil Lancelot.

V tom se za jeho zády ozvala rána a na pódium se přivalil zrzavý ministrant zamotaný do roztrhaného závěsu, který

vzadu zakopl o Ginevřinu ztracenou botu. „Promiňte, Veličenstvo, ale teď jsem na řadě já!“ vypískl a přitáhl na pódium železnou kovadlinu. „Hle! Kámen, z něhož kdysi král Artuš vytáhl Excali...“

Těžká kovadlina dopadla na dřevěnou podlahu pódia, která pod jeho vahou okamžitě praskla. Za okamžik už se kovadlina řítila dírou v podlaze dolů z útesu a rovnou do moře.

„Zatím fakt super akce,“ neodpustil si Lancelot.

Tedros zrudl jako rajče a Ginevra raději ani neodlepila oči od špičky své jediné boty. Lady Gremlina dávno tiše zmizela, a jak se tvářila Agáta, to Tedros raději ani nechtěl vědět. Tak se těšil, že jí při korunovaci předvede, jak výtečný bude král. Místo toho se teď asi Agátě třásly ruce stejně jako jemu.

„Merline? Pomůžeš mi?“ pípł a upřel zoufalý pohled někam nahoru přesně ve chvíli, kdy kolem proletěl holub a jeho trus tak tak minul Tedrosovu hlavu.

„Dost,“ vztekal se Tedros. „Musím vytáhnout meč z kamene? Tak jo, v jednom zrovna vězí.“

Rozzlobeně pochodoval ke kamennému arkýři, ze kterého trčel Excalibur.

„Takže když ho vytáhnů z *tobohle* kamene, je to hotový, ne? A všichni budeme moct jít domů,“ štěkl na kapłana.

„No, nevím, zda tvůj otec myslel zrovna...“

„TAK PLATÍ TO, NEBO NE?“ zahřimal Tedros.

„Ano... snad... myslím,“ kníkl kapłan.

Tedros popadł rukojeť a zahřimal do hvězdy na rameni: „Pak tedy ve jměnu svého otce, svého království a lidu přijímám své místo jako vůdce, ochránce a král Kamelotu!“

S těmi slovy se opřel do meče.

Ten se ale ani nepohnul.

„Eh?“

Tedros škuřl silněji. Zbraň ale stále vězela v kameni.

Cítil, jak to v neklidném publiku vře.

Opřel se nohou o stěnu a zatáhl, jak nejsilněji svedl...

A zase nic. Nic.

Tedros se teď začal opravdu potit. Cloumal mečem dopředu, dozadu, nahoru a dolů, ale každým pohybem jen zarážel čepel hlouběji. Vůbec to nechápal. Excalibur se přece nemohl zarýt tak hluboko a arkýř se stejně drotil stářím. Tak proč se ten meč nedal vytáhnout?

Lidé pod pódiem svírali jeden druhého a s otevřenými ústy zírali na tu podívanou. Dobře věděli, co se děje. Tedros slíbil, že bude jejich králem a zachrání Kamelot... Zatím se ale nedokázal postavit ani prvnímu *symbolickému* úkolu, který z něho měl krále teprve udělat.

„Merline,“ prosil tiše, ale obloha nad ním byla bez mráčku a bílá hvězda na jeho rameni ta tam.

Nemohl se ani nadechnout, jak se upocenými dlaněmi snažil pevně popadnout rukojeť. Koruna se mu svezla na stranu a plášť praskl ve švech.

Prosím, žadonil, zatímco cloumal Excaliburem, *prosím!*

Lancelot mu přiběhl na pomoc. „Prostě ten krám vytáhni!“ houkl na něho a chtěl sám vzít za rukojeť, ale Tedros ho odstrčil. „To je *můj* úkol!“

Žduchl do rytíře tak divoce, že Lancelot odletěl a narazil rovnou do kaplana, který přepadl přes zábradlí tak nešťastně, že se mu o něho zachytila sutana a odhalila plandavé spodky. Z kaplanových kapes se začaly sypat zlaťáky. Lidé pod pódiem na nic nečekali a za zoufalého vytí božího sluhy se po nich vrhli. Ministrantík se rozběhl zachránit pána, ale propadl dírou po kovadině.

Tedros to všechno sledoval jako opařený. Lancelot popadl visícího kaplana, Ginevra vyrazila zachránit ječícího ministranta, který se zachytil na jednom z trámů, poddaní se prali o hrstku zlaťáků jako psi a...

Šest opic sedělo na zabodnutém meči, mazalo ho banánovým pudinkem a jezdilo po něm jako po skluzavce.

Tedros padl na kolena.

„TO ONI ZA TO MŮŽOU!“ štěkla nějaká vesničanka a za-

bodla prst do Ginevry s Lancelotem! „PROKLELI NÁS! PROKLELI KAMELOT!“

„JE TO JEJICH VINA HNED OD ZAČÁTKU!“ vřískl nějaký stařík.

„PROČ SI MYSLÍTE, ŽE JE ARTUŠ CHTĚL ZABÍT!“ ječela jeho žena.

„ZRÁDCI!“ prskl kluk pod pódium.

„DAREBÁCI!“

Jásající poddaní se změnili ve vraždící smečku a začali šplhat po trámu na pódium za Ginevrou a Lancelotem.

„CHYŤTE JE!“

„ZABTE JE!“

Trámoví ale nevydrželo tíhu tolika těl a rozštíplо se jako špejle, takže se zbytek pódia zhroutil na rozezlenu masu, dřevěná prkna chytla od kostelních svíček a všechno se to jako veliká koule valilo na padací most. Vyděšení vesničané si za poplašeného křiku snažili zachránit kůži a prchali jako o život. Z oken vyskakovala meči a kopími ozbrojená hradní stráž s lady Gremlinou v čele.

„PODRAZÁCI!“ odrážel se od útesů příšerný křik. „ZRŮDY!“

Zatímco lidé útočili na trosky balkónu, popadly stráže Lancelota s Ginevrou a dopravily je spolu s ostatními do bezpečí hradu.

Jen Tedros zůstal venku a zoufale lomcoval Excaliburem, ruce od pudinku, tváře od slz, než ho popadly čísi tlapy a někdo si ho přehodil přes rameno.

„Ne! Já to zvládnu!“ Natahoval se ještě tvrdohlavě po meči. „Zvládnu to!“

Křičel ta slova až do ochraptění, ale to už ho stráže od-táhly do hradu. Z naděje Kamelotu zbyl jen uplakaný capart s korunou přes oči a rukou divoce šmátrající někam do tmy.

Po-ho-da

„Je Tedros teda král, nebo není?“ zeptala se ředitelka Sofie s nosem zabořeným do výtisku *Dvorní drbny*. „Podle *Kamelotského kurýra* je, podle *Veličenstva* zase ne. Oba plátky se ovšem shodují v tom, že jakmile vytáhne Tedros meč z kamene, nikdo už mu korunu neupře. Pokud by se to ovšem podařilo někomu *jinému*... no, to by vlastně bylo jedno, protože na trůn smí usednout jen krev krále Artuše... Což znamená, že Tedros králem *je* a navždy bude, i když to zatím zní tak, že si korunu vysloužil jen napůl a chybí mu respekt a podpora lidu a... samozřejmě Excalibur.“

Zachumlaná v plyšovém županu se Sofie opřela hlouběji do skleněného trůnu, zamyšleně si probírala natáčky v blondaté hřívě a letmo pročítala další články.

